

ELDÖNTHETI EGYETLEN SZÓ A JÖVŐNKET?

ABEL SZAVA

Gulli-díjas regény!

A díjat olyan könyveknek ítélik oda, melyek a leginkább hozzájárulnak ahhoz, hogy a gyerekek és fiatalok megszeressék az olvasást.

fine
selection

VÉRONIQUE PETIT

V É R O N I Q U E P E T I T

ABEL
SZAVA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

1.

Első szavak

TIZENHÁROM ÉVES, KÉT HÓNAPOS ÉS HÁROMNAPOS VAGYOK,
és még mindig nem tudom a szavam.

Evy, a nővérem, a tizenkettedik születésnapja éjjelén tudta meg az övét. Ennek tegnap volt két éve. Még Lou, a húgom sem ismeri az övét, de neki nincs miért aggódnia, hiszen csak tizenegy éves és tizenegy hónapos. Elmondhatatlan szégyen lenne, ha ő előbb tudná meg, mint én! Már a pusztá gondolattól összerándul a gyomrom.

Annyi biztos, hogy a szó megtudásának átlagéletkora tizenkét év, hét hónap és két nap. Tehát már hét hónap és egy nap lemaradásom van az átlaghoz képest. Irtó para.

Hogy eltereljem a gondolataimat, Angie nénit figyelem, amint az ablaktáblákkal küszködik. Mindig ugyanazokkal a mozdulatokkal csukja be őket.

Megragadja az egyik szárnyat, sóhajt egyet, miközben elhúzza a faltól, majd hatalmas kebleit az ablakkorlátnak passzírozza, és kinyúl a másik szárnyért. Aztán egy rövid csattanással összezárja

őket, majd becsukja az ablakot is. Amint végez a feladattal, mindig végigsimít a haján.

– Miért tapogatódsz a hajad? – kérdeztem egyszer csodálkozva.

– Hogy ellenőrizsem a frizurámat. A fizikai erőfeszítéstől szétzilálódik!

Hitetlenkedve szemléltem a nagynéném csenevész kontyát.

– Női dolog, nem értheted – tette hozzá.

Márpedig, ha van olyan fiú, aki érti a női dolgokat, hát az én vagyok! Merthogy csupa nő vesz körül: Evy, Lou, a nénikém. Én vagyok az egyetlen fiú ebben a házban.

Talán pont ez az én szavam: *lány*. Bár remélem, nem. Még akkor is, ha jobb, ha az embernek ez a szó jut, mint mondjuk az, hogy *lavór* vagy *spenót*.

A konyhában Angie néni épp befejezte a mosogatást. Nedves kezét beletörli a nadrágjába.

– Azért segíthetnétek – dohog, miközben elpakolja a tányérokat a konyhaszekrénybe.

– Nem érek rá – mondja Evy a matekkönyvébe temetkezve.

– Majd holnap – válaszolja Lou, aki a kanapén heverve bűnügyi sorozatot néz.

Na jó, feláldozom magam. Feltápászkodom a fotelemből, és kimegyek a nagynénémhez. Fogom a poharakat, és egymásra tornyozom őket.

– Köszönöm – morogja Angie néni.

– Asszonyom, szolgálatára! – hajlok meg.

Angie néni ajka futó mosolyra húzódik. Nem az a fajta, aki túlzottan kimutatná az érzéseit. Evy csak „Morc királynő”-nek hívja.

– Szeretném látni, milyenek lennétek ti a helyemben! – zsörtölődött, mikor megtudta a becenevét. – Egyedül három kölyökkel!

Gyakran tűnődtem azon, vajon mi lehet a nénikém szava. *Ál-dozat? Gyerek? Csapás?* Vagy talán egyik sem. Úgy szeretném tudni! De a szavak titkosak. A legbensőbb szféránkhoz tartoznak. A szavunkat felfedni még annál is durvább, mintha meztelenre vetköznénk valaki előtt. A szó nyilvánosságra hozásával énünk legmélyebb, legszemélyesebb részét tesszük közszemlére. Angie néni szüntelenül ezt hajtogatja nekünk.

Ennek ellenére mégis előfordul, hogy valaki közhírré teszi a szavát. Közéleti személyiségek. Akik szinte a homlokukra írva viselik a szavukat, annyira büszkék rá. Legalábbis azok, akik nagy vagy erős szót kaptak. Még sose láttam, hogy egy sztár azzal dicsekedett volna, hogy a szava *saláta* vagy *zokni*. De egyáltalán lehetünk-e sztárok ilyen jelentéktelen szavakkal?

Angie néni befejezte a pakolászást a konyhában, átmegy a napaliba.

– Húzd arrébb a lábad, Lou! – mordul a húgomra.

Lou, aki a kanapén elterülve még mindig a bűnügyi sorozatra guvad, épphogy csak be tudja hajlítani a térdét, mielőtt a nagynénénk teljes súlyával mellé huppan.

– Angie néni, teljesen kitűrsz! – zsémbel a tesóm. – Miért nem veszel még egy kanapét?

– Pihenés csak azoknak jár, akik dolgoznak is – vág vissza Angie néni, és magához ragadja a távirányítót.

Ide-oda kapcsolgat a csatornák között, végül egy zenés műsor-nál állapodik meg.

– Lehet, hogy nem tűnt fel, de épp néztem valamit! – tiltakozik Lou.

– Nem szeretem, hogy ilyen rémségeket nézel – dörmögi a nagynénénk. – Túl sok halott van a te sorozataidban. Épp elég van már belőlük az életben.

A húgom felsóhajt, és bevonul a szobájába.

Ezt kihasználva gyorsan elfoglalom a helyét a kanapén. A karfa szélére polcolom a lábam, a fejemet pedig a nénikém vállára hajtom.

– Nem gondolod, hogy egy kicsit nagy vagy már ahhoz, hogy így rám tapadj? – dűnnyögi Angie néni.

Nem felelek. A nénikém csak a forma kedvéért óg-móg, valójában örül neki. Érzem is, hogy a keze végigcsúszik a hátamon, majd átfogja a vállamat. Hosszú percekig ebben a pózban maradunk, így hallgatjuk az énekeseket. De hirtelen felülök. És ha emiatt nem tudom még mindig a szavam?! Ha Angie néni babusgatása tart a gyerekkorban? Bár, ha belegondolok, Evy sem éppen az érettség mintaképe, pedig ő már tizenkét éves kora óta tudja az övét. Még mindig egy plüssel alszik!

– Angie néni, és ha soha nem tudom meg a szavamat? – kérdezem.

A nénikém elneveti magát.

– Micsoda gondolat, Abel! Mindenkinek van szava, ami egy nap megvilágosodik számára.

– Soha nem fordult még elő, hogy valaki úgy érte el a felnőtt-kort, hogy nem tudta meg a szavát?

– Nem, persze hogy nem. Egyeseknél néha egy kicsit később derül ki, de mindig kiderül. Amikor készen állunk rá.

– De hát én készen állok! – méltatlankodom.

– A jelek szerint még nem eléggé – feleli.

Felsóhajtok.

– Apa hány éves korában tudta meg az övét? – kérdezem.

Apukám Angie néni öccse volt.

– Micsoda kérdéseid vannak, honnan tudjam már! Úgy tizenkét évesen.

– És az volt, hogy *repül*... – mondom elgondolkozva.

– Igen, *repül*.

A szavakat csak az ember halála után lehet felfedni, kivéve akkor, ha ezt az adott személy életében kifejezetten megtiltotta.

– Az apukád mindig is imádott repülni. Már jóval azelőtt is, hogy megtudta a szavát, azt képzelte, hogy a levegőben lebeg. Szabadon.

– Anya pedig álmodozva lebegett.

Anyukám regényeket írt. Az ő szava *felhő* volt.

– Igaz, anyukád nagy álmodozó volt – erősíti meg Angie néni.

– Tudod, hogy hány évesen kezdett írni?

– Nem igazán. De azt hiszem, nagyon fiatalon.

Becsukom a szemem.

Repül és felhő.

Apukám más is lehetett volna, például ornitológus, aki a madarak repülését tanulmányozza. Vagy rovarkutató. Vagy mérnök-ként tervezhetett volna repülőgépeket, sőt űrhajókat. Lehetett volna légtornász. Egyetlen szó annyi lehetséges életre nyit utat...

Anyukám pedig a *felhő*vel lehetett volna meteorológus, csillagász, vagy folytathatta volna az írást, fejben ugyan a felhők fölött lebegve, de egyébként nyugodtan ülve az íróasztalánál.

De apa megtanult repülőt vezetni, sőt vett is egy kis kétüléssel gépet.

Anyáéig addig ismételte a szavát, amíg közelebbről meg nem akarta nézni azokat az átkozott felhőket.

És a repülő felrobbant az égben.

És Angie néni, aki senkitől nem kért semmit, örökölt három gyereket. Evy hároméves volt, én kettő, Lou pedig alig egy.

Annyira veszélyes lehet egy szó, ha nem megfelelően használjuk!

2.

Megtévesztő szó

A HAJNALI VILÁGOSSÁGRA ÉBREDEK. Egyhuzamban aludtam, álmodok nélkül. Mély levegőt veszek, és arra koncentrálok, mit érzek magamban. De nyoma sincs a szónak. Ma sincs.

A megvilágosodás mindig ugyanúgy történik. Egy reggel arra ébredsz, hogy a szó nyilvánvalóvá vált benned. Ott visszhangzik a fejedben, a szívedben. Minden sejtetedet átítatta. A részeddé lett, beléd vésődött. Mindörökre.

Akár szép, akár csúnya, akár erős, akár nevetséges, akár kicsi, akár nagy, ezzel a szóval kell élned. Nincs más választásod.

Ma reggel anyára gondolok, arra a napra, amikor a *felhőre* ébredt. Csalódott volt? Vagy boldog?

Felhő. Nem nagy vagy erős szó, de nem is nevetséges vagy rossz, és már ez is valami. Ráadásul a *felhő* nem is olyan kis szó, még ha anya bizonyára még ennél is jobbról álmodott.

Mindenki nagy vagy erős szóról álmodik, legalábbis azt hiszem. Mindenesetre én igen.

Egyszer arra ébredtem, hogy a *fog* szó volt a fejemben. *Fog!* Ideoda forgattam magamban. Halkan, majd hangosan ismételtetem. *Fog.* Milyen az élet a *fog* szóval? Egy fogorvos élete, aki mások szájában turkál? Vagy egy kannibálé? Valakié, aki otthagyja a fogát?

Totál elkezdtem pánikolni. Nem akartam fogorvos lenni, hát még kannibál! A fogamat meg végképp nem akartam otthagyni sehol... Ha tényleg a *fog* az én szavam, akkor inkább nem is veszek róla tudomást.

Csakhogy elég nehéz nem venni tudomást a szavunkról.

Persze színlelhetjük azt, hogy nem is létezik, de a szó attól még ott van, betölti minden agysejtünket, ott visszhangozik minden lélegzetvételünkben.

Egyszer Evy mesélt egy nőről, akinek a szava *pattanás* volt. Nagyon szép nő volt, hallani sem akart erről a rémes szóról. Megpróbált úgy tenni, mintha nem létezne, és modellnek állt.

Csakhogy a *pattanás* továbbra is ott pattogott a fejében. Ezért, hogy elkerüljön minden veszélyt, ilyen-olyan krémekkel kezdte kenni az arcát. De addig tömte velük a bőrét, míg allergiás nem lett rájuk. Egy reggel úgy ébredt, hogy gennyes pattanások borították az arcát. És soha többé nem tűntek el.

– Látod, senki nem szökhet meg a szava elől – összegezte Evy.

– A francba!

Úgyhogy aznap reggel, mikor a *fog* szóval ébredtem, eléggé ki voltam bukva. Úgy mentem ki a konyhába reggelizni, hogy a sírás szélén álltam.

– Mi baj, Abel? – kérdezte rögtön Angie néni, rám szegezve átható tekintetét.

– Azt... azt hiszem, megvan a szavam – feleltem elhaló hangon. Ekkor Angie néni arcát az enyémhez dugta, olyan közel, hogy összeért az orrunk. Tíz hosszú másodpercig így maradt, és a szememet fixírozta.

– Szerintem csak vaklárma – szólalt meg végül.

– Miért? – kérdezte Lou.

– A szeme miatt. Ez amolyan fénykérdés. Nehéz megmagyarázni, de a tekintet fénye megváltozik, amikor megtudjuk a szavunkat.

– Erősebb lesz? – tudakoltam.

– Nem, nem erősebb, csak más. Valahogy úgy, ahogy más módon a fény egy gyerek és egy felnőtt szemében.

Angie néni nem tévedett. Két óra múlva fogfájás tört rám. Bizonyára már éjszaka elkezdett sajogni, ezért motoszkált a *fog* szó a fejemben, mikor felébredtem. Este elmentem a fogorvoshoz, és imádkoztam, hogy az ő szava *fog* legyen, vagy *kezel*, ne pedig *kínoz* vagy *pancser*. Bármilyen volt is a szava, már nem fájt a fogam, mikor kiléptem a rendelőből. A következő reggelre pedig már el is feledkeztem a *fogról*. Tényleg csak vaklárma volt.

Ezt megúsztam. Legalábbis egyelőre.

Mert mi a biztosíték rá, hogy az igazi szavam nem lesz még ennél is rosszabb?

3.

Parancsszó

NAGY NEHEZEN FELKELEK, és elvánszorgok a fürdőszobáig. A tükröt pára lepi: Lou miatt van, sosem hagyja nyitva az ajtót zuhanyzás után. Ráfújok párszor, hogy eltűnjön. A leheletemtől összezsugorodik, olyan, mint egy felhőbaba. Anya szava jut eszembe. Gyorsan letörlöm a pizsamám ujjával. Vannak szavak, amik nem hoznak szerencsét.

– Abel! El fogsz késni!

– Aú!

A fogkefémmel jól megböktem a szájpaddásom. Hát nem tudja Angie néni, hogy veszélyes megzavarni valakit fogmosás közben?! Úgy érzem, még a hajszálaim töve is sajog.

– Abel!

– Nyugi, megyek már!

Néha arra gondolok, vajon nem *óra-e* a nagynéném szava.

– Ne beszélj velem ilyen hangon! – húzza fel magát.

Sóhajtok egyet, és kiöblítem a számat. Felveszek egy farmert és egy tiszta pólót, és pont abban a pillanatban érek ki a hallba, mikor megszólal a csengő.

Ajtót nyitok.

– Szia, Abel! Uh, milyen fejed van! Most keltél ki az ágyból, vagy mi?

Miközben gyorsan megpróbálok megfésülködni az ujjaimmal, Camille megajándékoz egy „barátságos” vállon bokszzalással.

– Ne már, megzakkantál?!

Komolyan, vannak napok, amikor jobb lenne fel se kelni.

– Ugyan ne nyivákolj már, épphogy csak hozzád értem!

Nem szabad hinni a barátom női – bocsánat, uniszex – nevének, amit azért négy emberből három lány és csupán egy fiú visel. Camille több mint száznyolcvan centi és nyolcvanöt kiló. Valóságos izom- és szőrhegy. Mellette akkora vagyok, mint egy kutya ülve. Kábé egy évszázada barátok vagyunk, úgy ovi nagycsoport óta. Megmasszírozom a megkínzott vállamat, és bemelegyek a konyhába.

– Hé, mit csinálsz? – kiált utánam Camille.

– Harapok valamit – morgom.

– De már így is késésben vagyunk!

– Vagy úgy! – nyom a kezembe Angie néni egy darab sütit. – Legyen szép napotok!

A laktanya alig ötszáz méterre van a lakásunktól. Ez a harmadik évünk tűzoltótanoncként. Alapvetően az én ötletem volt, hogy kezdjük el a képzést, még ha Camille rögtön benne is volt a dologban. Később majd hivatásos tűzoltó szeretnék lenni. Vagy bűnügyi rendőr, vagy idegsebész, szóval valami olyan foglalkozást

akarok, ahol életet menthettek. Superman vagy Batman, áthelyezve a felnőttek valós világába.

– Mi az, nem csörgött az órátok? Vegyétek fel a cuccotokat, egykettőre, és csatlakozzatok a többiekhez! – reccsen ránk Blanchard őrmester, mikor végre beesünk.

Gyorsan átöltözünk, és odamegyünk a csoporthoz.

– Háromszor tíz fekvőtámasz! – adja ki a parancsot az őrmester.

Felveszem a pozíciót, és elkezdem a feladatot. Utálom a fekvőtámaszt. Úgy fújtok, mint egy asztmás medve, miközben mellettem Camille játszi könnyedséggel nyomja egyiket a másik után. Őt is utálom. Viszont, míg Camille megver sportban, én profi vagyok elsősegélynyújtásban. Plusz verhetetlen bármilyen tűzoltástechnikai kérdésben.

Tizennyolcan vagyunk a szombat délelőtti csoportban, tizenkét fiú és hat lány. Jövő év végén letesszük az ifjútűzoltó-vizsgánkat.

– Ma terepgyakorlatok lesznek – jelenti be az őrmester a torna után.

Kimegyünk a külső udvarra, ahol egy autó áll, a hátsó ablakából füst gomolyog. A tűzoltótanoncok még nem olthatnak igazi tüzet, ahonnan hús-vér embereket kell megmenteni. Mi egyelőre csak jól kontrollált, aprócska tüzeket oltunk, amiket maguk a tűzoltók gyújtottak.

Felsorakoztatjuk a tömlőket a földön, egymáshoz kapcsoljuk őket, majd az egészet egy furgon hátuljához csatlakoztatjuk. Ezután párokba fejlődünk. Én Camille-jal maradok. Amíg a többiek a vízellátással foglalkoznak, mi leszünk a támadó pár, akiknek az a feladata, hogy a tömlő végét a tűzre irányítsák. Elbűvölnek

a táncoló lángok. Elképzelem, hogy egy nő van az autóban, egy fiatal nő, szinte hallom is a kiáltásait, látom, ahogy közelít hozzá a tűz, körbeveszi, nyaldossa. Én pedig nyomulok előre, egyre közelebb és közelebb. Nem félek, fittyet hányok a tűzre, dacolok a lángokkal. Végül a tűz visszahúzódik, a lángok kialszanak. Az utas megmenekült.

– Sikerült! – kiáltom oda Camille-nak.

– Jó, persze, de csak egy üres autót oltottunk. Plusz a biztonsági távolsággal nem is voltunk veszélyben.

Remekül ért hozzá, hogy letörje a kedvem... Remélem, az ő szava *bohóc* lesz, attól változna valami. Ugyanis még Camille se tudja a szavát. Ami nem olyan vészes, mint az én esetemben, mivel ő egy hónappal és tizenhárom nappal fiatalabb, de így legalább kevésbé érzem magam egyedül.

Az őrmester megdicsér minket, hogy szépen dolgoztunk. Miközben összepakolunk, Morris parancsnok vág át az udvaron. Felé fordul a tekintetünk. Azt mondják róla, hogy igazi hős, aki több tucat életet megmentett. Egyszer állítólag egyes-egyedül szállt szembe egy erdőtüzzel, hogy kimentsen egy gyereket. Azt is mondják, hogy forrófejű, hogy soha nem hallgat senkire, csak a bátorságára. És vannak pletykák a szaváról is...

De nem kell minden pletykát elhinni.

4.

Clara szava

AMIKOR HÉTFŐN TALÁLKOZOM CAMILLE-JAL A SULIBAN, még mindig nincs szavam, és már hét hónap és négy nap lemaradásom van a kiderülés átlagéletkorához képest.

– Szia, Abel! – köszönt.

– Helló, Cam! Itt meg mi történt?

Örületos tolongás van ugyanis a mosdó fala előtt. Mintha minden diák ide beszélt volna meg találkozót. Mindenki egyszerre szövegel, pokoli a ricsaj. Pár ember nevetgél, de a többség mintha meg lenne döbbenve.

– Nem tudom – feleli Camille. – Én is csak most jöttem.

És akkor megpillantom. Clara Després. Távobabb van a csoporttól, a falnak támaszkodik, vagy inkább a falhoz kuporodik. Félelmetesen sápadt. Mintha alig lenne benne élet. Megbököm Camille-t a könyökömmel.

– Láttad Clara fejét?

– Ühüm...

Egyedül van. Clara Després. Egyedül. Én személy szerint szívesen odamennék hozzá, de... Clara Després! Álmaimban!

– Gyere! – mondja Camille, és megfog a ruhám ujjánál.

A mosdó fala felé húz, könnyökkel tülekszik, hogy közelebb jussunk. És meglátjuk a feliratot.

Rikító vörös festékkal valaki ezt írta a falra:

Clara Després szava: HOKEDLI

5.

Többértelmű szó

SZÁJTÁTVÁ ÁLLOK A MOSDÓ FALA ELŐTT. Clara Després szava, sodavetve mindenki elé. Még ha valami más szó lenne, egy nagy szó, egy erős szó, de hogy *hokedli!* Clara még mindig ott van, alig néhány méterre, de már rá sem merek nézni. El tudom képzelni a szégyenét.

– Ez tök durva! – motyogja Camille. – Fel bírod fogni?

Megszólal a csengő. Bemegyünk az osztályunkba.

Belép Lalonde tanárnő, a franciatanár, és keresztbe tett lábbal felül az asztalára. Egy darabig borús arccal néz minket.

– Nagyon súlyos dolog történt – szólal meg végül.

Azonnal ólomsúlyú csend telepszik a teremre.

– Valaki nyilvánosságra merészelt hozni Clara szavát – folytatja Lalonde tanárnő. – Nem volt joga hozzá.

Elhallgat, és egyenként végigmér minket.

– Ez olyan, mint egy nemi erőszak – jelenti ki, jól megnyomva minden egyes szótagot.

Újabb csend.

– Értésítettük a rendőrséget. Meg fogják találni a bűnöst, és súlyos büntetés vár rá – teszi még hozzá, majd elkezd az órát.

Nézem a táblát, de nem látom. Nem először fordul elő, hogy a gazdája akarata ellenére fednek fel egy szót. Ha ilyen történik, mindig az első oldalon szerepel a hírek között. Viszont tudtommal ez az első alkalom, hogy egy iskolában történik ilyesmi.

Az esetek többségében egy megcsalt férj vagy egy volt barát nő hozza nyilvánosságra a szót, hogy bosszút álljon. De ez a fajta bosszú is elég ritka. Valaki más szavának a nyilvánosságra hozatala tíz év börtönnel büntethető.

A megszólaló csengő riaszt fel a gondolataimból.

Körülöttem mindenki lassan szedegeti össze a cuccát, és kullog ki az udvarra.

Mintha az udvar hirtelen félelmet keltene.

– Kíváncsi vagyok, ki tehetett ilyet – mondom Camille-nak, miután kimentünk.

– Talán a pasija? – veti fel.

Clara Després két hónapja azzal a mázlista Basile Torresszel jár, egy kilencedikkel, aki egy csomó lány álma. Például Evelyé.

– Szerinted Clara bevallotta volna a pasijának, hogy a szava: *hokedli*?! – hördülök fel.

Camille felsóhajt.

– Na ja, az nem túl hihető... De rajta kívül ki más tudhatta volna?

– Senki!

Szerintem ez nyilvánvaló. Ha valakinek az a szava, hogy *hokedli*, azt megtartja magának. És ha az illetőt ráadásul még Clara Després-nek is hívják, akinek a szépségétől elalélnak a fiúk, akkor

tutira megjátssza azt a lányt, akinek szuper szava van, naná, hogy nagy vagy erős, de aki szerénységből inkább diszkrét marad. Az ember nem szórakozik a hírnevével, nem rombolja le azzal, hogy valakinek kiadja a nyomorult kis szavát! Amúgy is: akár suli királynője valaki, akár nem, még kínzás alatt se vallaná be senki, hogy olyan szánalmas szava van, mint a *hokedli*. Mert hát mi egy hokedli? Egy háttámla nélküli ülés. Még csak nem is szék. Egy hokedlire nem lehet rátámaszkodni. A hokedli egy vacak szék-pótlék. Amit akkor használunk, ha nincs jobb.

– És ha nagy zenész lesz belőle? – dobja be Camille.

– Nem igazán látom a kapcsolatot a hokedlivel!

– Hát a zongoristák is valami olyasmin ülnek!

– Á, ez nagyon erőltetett.

– Gondolj csak Coco Chanelre! – erősködik Camille.

A nagy divattervező szava, melyet halála után fedtek fel, a *rongy* volt. Biztosan egy csomó szörnyűséget képzelt, mikor megtudta a szavát. Hogy olyan szegénységben fog élni, hogy csak rongyokban járhat. Vagy – mivel akkor már elkezdett varrni – bagóért mások rongyait, szakadt ruháit stoppolhatja egész életében, míg meg nem vakul. Vagy akár azt, hogy utca rongya lesz belőle... Csakhogy a *rongy* a ruhának is szinonimája. Egyetlen rongyom sincs, szoktak panaszkodni a nők. És Coco csodálatos ruhákat varrt. Egy látszólag hitvány kis szóval zseniális, világhírű divattervező lett belőle!

Hirtelen minden beszélgetés abbamarad körülöttünk.

Basile Torres vág át az udvaron két rendőr kíséretében.

6.

Fellázadt szó

NÉMÁN BANDUKOLUNK. Az utcát szobrok szegélyezik, áttört árnyékuk a járdákra vetül, amik ettől úgy festenek, mintha egy szitán át sütne a nap. Camille vaskos barna tincseit tekergeti, mint mindig, ha ideges. Általában busszal megyünk haza az iskolából, de most muszáj kiszellőztetni a fejünket.

– Pityegett a telőd – hívja fel a figyelmem Camille.

Kiveszem a zsebemből, és megnézem a képernyőt.

– Egy e-mail Lou-tól. Egy Youtube-vidéó linkjét dobta át. Szerinte érdemes megnézni. Pascal Braise-zel kapcsolatos.

– Muti!

Ez a Pascal Braise nevű fazon a városunk polgármesteri posztjáért kampányol. Másfél hónappal ezelőtt egy gyűlésen bejelentette, hogy a szava *igazság*. A regionális adó utána folyamatosan ezt a hírt nyomta.

– Az én szavam: *igazság*, ezért megbízhatnak bennem, soha nem fogok hazudni önöknek!

– Mázli, ha valakinek ilyen szava van, mikor politikával akar foglalkozni – jegyezte meg akkor Lou.

A szó nyilvánosságra hozatala óta többször is láttuk Pascal Braise-t a hírekben, egyre karikásabb szemekkel, egyre beesettebb arccal.

Rákattintok a linkre.

Pascal Braise jelenik meg. Soványabb, mint valaha. Egy újságíróval szemben ül, feszült arccal. Az újságíró megkérdezi tőle, miért kellene bízunk benne.

– Mert a szavam: *igazság*, tudja jól! – fortyan fel Braise.

– Igazság?

– Igen, *igazság*. Amit mondok, igaz. Még ha hazudni akarnék is, nem tudnék.

– Miért nem tudna nekünk hazudni?

– De hát most mondtam! Mert a szavam *izzadság!*

– *Izzadság?! –* kérdezi csodálkozva az újságíró, csúfondáros kis mosollyal az ajkán.

– Dehogy... csak... ööö... megbotlott a nyelvem – hebegi Braise. – *Igazság*, nem *izzadság*, *igazság!* Az én szavam *igazság!*

Már lilul a feje, és úgy izzad, mint egy szaunába betévedt ökör.

– Na nee! Ezt nem hiszem el! Hazudott a szavával kapcsolatban?! – hüledezik Camille.

– Mi tagadás, az *izzadság* kevésbé dicsőséges, mint az *igazság* – felelem. – Az az érzésem, hogy keresztet vethet a polgármesterségére.

– Hát igen, ha valaki politikai karierról álmodik, az *izzadság* nem a legszerencsésebb szó.

– Ebben az esetben jobb, ha befogja az ember.

Mégis mit képzelt ez a csávó? Hogy ő ravaszabb, mint mások? Mintha előtte még soha senki nem próbált volna meg hazudni a szaváról!

Nem ritka, hogy az emberek a túl hétköznapi vagy nevetséges szavukat nagy vagy erős szóra cserélik. A *reték*ből *remek* lesz, a *szenny*ből *szenvedély*... De ezekre a hazugságokra mindig fény derül, mindig! Amikor egy szó a lényünk része, a legbensőbb szféránkhoz tartozik, amikor állandóan ott visszhangzik a fülünkben, eljátszani, hogy más szavunk van, iszonyatos koncentrációt igényel, szörnyű sok energiát felemészt, és ez gyorsan kimeríti a hazugot. Annyira fél a lebukástól, hogy még erősebben gondol az igazi szavára. És minél erősebben gondol rá, a szó annál jobban befészkel az agya minden zugába. Mintha fellázadna a hazugság ellen.

– *Izzadság!* – dűnnyögi Camille. – Nem értem, hogy lehetnek valakinek politikai ambíciói egy ilyen szóval.

– Mert szerinted mi akarjon lenni? Mosodás? – vágok vissza.

– Hát, tudod, karrierterveket szövögetni az *izzadság*gal...
Vannak napok, mikor örülök, hogy még nem tudom a szavam. Egyelőre még bármiről álmodozhatok.

– De te nem parázol, hogy még mindig nincs meg? És mi lesz, ha soha nem is lesz?

– Olyan nincs!

– De már annyira le vagyunk maradva...

– Abel, hat hónap lemaradásunk van, nem tizenöt év!

– Hét hónap és négy nap – helyesbíték.

– Ja, mert te még a napokat is számolod! Tudod, van egy unokatesóm, aki tizennégy és fél évesen tudta meg a szavát, anya egyik kollégájának a lánya pedig tizenöt évesen és kétnaposan!

Tizenöt évesen és kétnaposan!

– A tizenkét év és pár nap az az átlagéletkor, Abel. Persze vannak, akik egy kicsit előbb tudják meg, mások meg egy kicsit

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

később. De hét hónap, az semmi! Majd akkor kezdj el pánikolni, ha három-négy év lemaradásod lesz.

Három-négy év! Camille aztán ért ahhoz, hogy jókedvre derítsen...